

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.469/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Darányi József Tibor egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tavaszi Helga kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 10.K.700.138/2024/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Katasztrófavédelmi Kirendeltség helységi Hivatásos Tűzoltóparancsnokság állományában a 2020. november 1. napjától 2023. október 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) 24-48 órás váltásban szerparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A felperes a perbeli időszakban a szerparancsnoki beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat –

ellentételezés nélkül – rendszeresen ellátott. Szolgálati panaszának – amelyben a szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatok teljesítéséért megbízási díjat igényelt – az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával (a továbbiakban: határozat) részben helyt adott.

A kereset és a védirat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest 1.198.150 forint megbízási díj és annak a középátlagos időponttól, azaz 2022. február 15. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a többletmunkával érintett valamennyi hónap vonatkozásában az illetményalap 150 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszecszerűségét vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest – késedelmi kamattal növelt – 773.000 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2), (4), (5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. § (1) bekezdés ba) pontjára, 5. számú mellékletére; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi, igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére alapította. Ítéletének tényállásában és indokolásában ismertette a parancsnokság szervezeti felépítését, munkaszervezését, a szerparancsok és a szolgálatparancsnok feladatait. Megállapította, hogy a szerparancsnok, valamint a szolgálatparancsnok külön beosztás, utóbbi ellátása szakmailag magasabb képzettséget és szakértelmet igényel, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent. A rendelkezésére álló okirati bizonyítékok alapján rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakból a 2020., 2021. és 2023. években a saját beosztásának ellátása mellett rendszeresen visszatérően, a szolgálati ideje körülbelül 20 %-ában a beosztásához nem tartozó, magasabb (tishti) besorolású többletfeladatokat látott el, ezen időszakok vonatkozásában a megbízási díjra való jogosultság jogalapja fennáll. A Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéletére hivatkozással rámutatott, hogy a

bíróság nem találta megalapozottnak a rendszerességet azon év vonatkozásában, ahol a helyettesítési arány a 10%-ot nem érte el. Mivel a felperes helyettesítési aránya 2022. évben 10% alatt maradt, ezen időszak tekintetében a rendszerességet, így a megbízási díjra való jogosultságot nem találta megalapozottnak. Utalt a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletének [14] bekezdésére, amely szerint a megbízási díjat mérlegelési jogkörében határozhatta meg, amelynek során a többletfeladat nagyságát, annak az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, gyakoriságát, az arra előírt többlettudást, a megbízással járó többlet-terhet a helyettesített szolgálati beosztás, besorolás szerint helyesen vette alapul. A megbízási díj mértékét a 2020., 2021. és 2023. évekre azokat a hónapokat érintően, amikor a felperes egy alkalommal végzett szolgálatparancsnoki feladatokat a rendvédelmi illetményalap 100%-ában, az ezt meghaladó mértékű többletfeladat-ellátás esetén az illetményalap 150%-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj rendvédelmi illetményalap 50 %-ára történő mérséklését, azt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 71. §-a rögzíti az eseti jellegű helyettesítésre történő megbízási szabályait. Az akadályoztatás ténye a tárgyi ügy kapcsán is megállapítható. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, hogy a szerparancsnok/szolgálatparancsnok beosztások külön beosztások, egymástól jól elkülönülő feladatkörökkel, azt azonban nem vette figyelembe, hogy a hivatásos állomány tagja egy szolgálati napon csak egy beosztás ellátására képes, ezért a megbízási díj jogalapja nem áll fenn. A felperes a megbízási díjra kizárólag akkor vált volna jogosulttá, ha a helyettesített munkatárs beosztásába tartozó feladatok ellátása mellett a saját munkaköri feladatait is elvégzi. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a felperes 24-48 órás váltásban dolgozott, egy hónapban átlagosan csupán 7-8 alkalommal látott el szolgálatot. A rendszeresség vizsgálatát ehhez az átlaghoz és időintervallumhoz kell viszonyítani. E körben hivatkozott a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú ítéletére, amely kimondta, hogy a rendszeresség vizsgálata során a szolgálatteljesítés jellegéből eredően a megbízási díjra való jogosultságot havi minimum három helyettesítés (a munkaidő 40-50%-a) alapozza meg azzal, hogy a helyettesítés időtartamának a 30 napot el kell érnie. Az elsőfokú bíróság a rendszerességet a Hszt. 11. § (1) bekezdésében meghatározott elévülési időt alapul véve vizsgálta, és nem a helyes számítási mód szerint. Három év vonatkozásában nézte, hogy a felperes egy hónapban hány alkalommal teljesített más beosztásban szolgálatot; a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt százalékolást az egy hónapban teljesített magasabb beosztásban töltött szolgálat számához igazította. Kiemelte, hogy a munkáltató a helyettesítéseket több, mint egy hónap vonatkozásában nem tudja kezelni; a kifizetések tekintetében saját belső normával rendelkezik; a helyettesítési díjak illetményként, havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre. A Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéletében írt százalékos meghatározás egy évre vonatkoztatva nem tartható. A hivatkozott ítélet [28] bekezdése tartalmazza, hogy a Hszt. 71. § (6) bekezdésének értelmezését a bírói gyakorlat már elvégezte; ugyanakkor a bírói jogértelmezés a jogalkalmazók számára nem kötelezően alkalmazandó, habár jelentősen segíti azt. A rendszeresség megállapítására irányuló belső normája a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, annak megalkotása során a Kúria Mfv.II.10.549/2015/5. számú ítéletében foglaltakat vették alapul. A vonatkozó bírói gyakorlat szerint az eseti jelleggel,

alkalmanként teljesített többletfeladat a megbízási díj iránti igényt nem alapozhatja meg (Kúria Mfv.II.10.093/2011/12., Mfv.II.10.759/2011/12., Mfv.II.10.172/2013/2., Mfv.II.10.320/2012/4.). A másodlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben előadta, hogy a 31/2015. BMr. 35. § (4) bekezdése és 92. § (2) bekezdés j) pontja alapján a megbízási díj százalékos mértékének meghatározása az alperes Igazgatójának a hatáskörébe tartozik. Az így kialakított gyakorlat szerint az eseti helyettesítési feladatokkal megbízottak az illetményalap 50 %-ának megfelelő díjazásban részesülnek. Ezen indokot meghaladóan a jogszabályi hivatkozásokon túl egyebet nem adott elő.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezési érvelése a bírósági gyakorlattal és jogi értelmezéssel ellentétes. A szerparancsnoki, valamint a szolgálatparancsnoki beosztások különbözőek, a szolgálatparancsnok helyettesítése többletfeladatként megbízási díjra jogosít. A feladatellátás rendszeressége kapcsán a törvényi „30 nap” értelmezését a bírói gyakorlat már kidolgozta. A többletfeladatait nem a saját feladatai helyett, hanem a mellett végezte, mivel a beosztása szerinti feladatok végzése alól felmentést nem kapott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Kiemeli, hogy az alperes az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét nem támadta, így a felülbírálat ezen rendelkezést nem érintette. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, az ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] Az alperes fellebbezésében alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte és az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését támadta.

[10] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a perbeli időszakban – 2023. február 1. napjától – a Hszt. 71. §-a módosult, azonban az (1) bekezdés c) pontban nevesített többletfeladatok után megbízási díj megállapítását – eltérő feltételekkel – továbbra is lehetővé teszi. Az alperes fellebbezésében e jogszabályváltozással összefüggő jogsértést [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja] nem adott elő, így a perbeli időszakra összefoglalóan az jelenthető ki, hogy a többletfeladat – ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, – megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti

kérelemhez kötött elsőfokú bíróságnak annak megalapozottságát kellett vizsgálnia, melynek eredményeképpen az ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre a törvényszék a döntését alapította.

[11] A másodfokú bíróság előjáróban hangsúlyozza, hogy a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú ügyazonos ítéletében jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte.

[12] Az elsőfokú bíróság a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében helyesen utalt a kiforrott ítélkezési gyakorlatra, amely szerint amennyiben a szolgálati beosztáson kívüli rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[13] A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak; ezt a tényt fellebbezésében az alperes sem vitatta. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, a felperes beosztásához képest a szolgálatparancsnok tisztí beosztás. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[14] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes jogszerűen utasította bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy az alperes e többletszolgálatot helyettesítésnek nevezi, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. A fentiek alapján tehát a megbízási díj jogalapjának fennállásához – a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben – nem annak van jelentősége, hogy a hivatásos állományú tag a többlettevékenységet az eredeti beosztás szerinti feladat mellett vagy helyett végzi, hanem annak, hogy az nem tartozik a beosztása szerinti feladatai közé. A Hszt. 71. § (2) bekezdése maga rendelkezik úgy, hogy a 71. § (1) bekezdése szerinti megbízási történhet az eredeti szolgálati beosztás ellátása mellett vagy az eredeti szolgálati beosztás ellátása alóli mentesítéssel. Ugyanakkor jelen ügyben az alperes a felperest az eredeti szolgálati beosztása alól nem mentesítette, így az általa végzett többletmunka kizárólag az eredeti szolgálati beosztás melletti többletfeladat ellátásként volt értékelhető. Az alperes e körben tett hivatkozása tehát a jogalap eldöntése tekintetében irreleváns volt.

[15] Alaptalanul kifogásolta az alperes a rendszeresség elsőfokú bíróság általi vizsgálatának elmaradását is. Ezzel összefüggésben a Kúria döntései (Mfv.II.10.623/2015/4., Mfv.II.10.038/2015/5., Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4.) kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[16] A perbeli esetben e feltétel is megvalósult, a feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában egyértelműen megállapítható az ismétlődés, illetve a folyamatosság. Erre vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta, azokat az alperes nem cáfolta. Az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés kizárja. Kétségtelen, hogy a törvényszék a perbeli időszakot egy egységként kezelte, de ez nem jelenti azt, hogy a döntését kizárólag az éves arányszámokra alapította. A 2022. évre vonatkozó, rendszerességgel kapcsolatos keresetet elutasító rendelkezést felek a másodfokú eljárásban nem vitatták, így azt az ítéltábla nem vizsgálta, azzal kapcsolatban megállapítást nem tett. Ezen túlmenően a felperes tevékenységkimutatása a 2020., 2021. és 2023. évek vonatkozásában a keresetben tételesen megjelent, az éves arányszámok ezen adatokra figyelemmel kerültek megállapításra. Irreleváns az alperes belső normájára való hivatkozás a perben, mivel az alperes határozata szerint „az igazgatói álláspont értelmében, ha a helyettesítéssel ellátott szolgálati napok száma havonta legalább a 4 alkalmat eléri, a helyettesítő a rendvédelmi illetményalap 100%-nak megfelelő mértékű díjazásra jogosult.” Azaz az alperes azt az álláspontot képviselte, hogy a havi 4 – a

fellebbezése szerint 3 – feladatellátás tekinthető rendszeresnek. Ezen következtetést azonban nem az egyes hónapok után önkéntesen elvégzett ellenőrzését követően, hanem a határozatban jelenítette meg. Ezzel szemben a megbízási díj jogalapjának vizsgálata során a rendszerességet – a fent írtak szerint – a havonta ciklikusan megjelenő feladatellátás alapozza meg. A többletfeladat rendszerességnek nem kizárólagos feltétele, hogy annak havi szinten kell több alkalommal előfordulnia, ilyen értelmezés a Hszt. vonatkozó rendelkezéseiből nem kiolvasható. A többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. Adott esetben a többletfeladatellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van olyan hónap, amikor csak 1 darab beosztáshoz nem tartozó szolgálatellátás történik, azonban összességében a többletfeladatok egy jól körül határolt időszakon belül folyamatosan, ciklikusan, visszatérő jelleggel jelentkeznek. A felperes ugyanakkor a perbeli időszakban több esetben havi 2-4 alkalommal volt szolgálatparancsnok, mely a többletfeladat ellátásának rendszerességét kétséget kizáróan megalapozta. Az ítéltábla – a [10] bekezdésben írtakra visszautalva – rámutat, hogy az alperes a 2023. február 1-jét követően módosult Hszt. rendelkezései körében megsértett jogszabályi rendelkezésre, illetve eltérő jogszabályértelmezésre nem hivatkozott, a rendszeresség körében kimunkált érvrendszere a Hszt. megváltozott jogszabályi környezetében (jelentős többletmunka) nem volt értékelhető.

[17] Összegezve: a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak, a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízási megvalósulása is megállapítható. A szolgálatparancsnok feladatainak ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, így az alapján díjazásra vált jogosulttá.

[18] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéleteire, mivel a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1-je után keletkezett és szerepel a Bírószági Határozatok Gyűjteményében (Kúria Kfv.I.35.552/2021/6.). A felhívott ítéletek e kritériumoknak nem felelnek meg.

[19] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[20] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes ugyan a havi 4 szolgálattal érintett hónapokra megbízási díjat 100%-os mértékben a felperesnek megfizetett, azonban ezt meghaladóan a megbízási díjat az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A másodfokú bíróság kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy az

elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt-e. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában és 150%-ában történő meghatározással – a felperesnek a szolgálatparancsnok, mint a szervezet vezető állású foglalkoztatottja beosztásához tartozó rendszerszintű többletfeladat-ellátására figyelemmel – a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[21] Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás) milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azon hivatkozása, miszerint a bíróságnak a hivatásos állomány tagját többletfeladat-ellátása esetén a jogalkotó által meghatározottak szerint a rendvédelmi illetményalap 50-200%-os mértékéig lehet megbízási díjban részesíteni; amihez azonban havi minimum három alkalom többletfeladat-teljesítés, és az szükséges, hogy a helyettesítés időtartama a 30 napot elérje, nem foghatott helyt. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a bírói mérlegelés pusztán számszaki kimutatáson nem alapulhat; a mérlegelési tevékenységet minden esetben egyediesítve, az adott munkavállalóra nézve, valamennyi mérlegelési szempont összevetésével kell elvégezni. A jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi – a fentebb megjelöltön túlmenő – általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné azonban nem tehetette.

[22] Mindezek alapján az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, valamint (6) bekezdésének sérelmére, amelyre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A felperes a másodfokú eljárásban költségjegyzéket nem nyújtott be, perköltség igényt nem terjesztett elő, illetve nem számított fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 61.840 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 15.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.

előadó bíró

dr. Farkas Ervin

bíró